

De kommende år vil kræve mod og styrke.

Så blev valget udskrevet. Det var på høje tid. Vi har været i valgkamp al for længe. Jeg husker, at Lars Chr. Lilleholt, som jeg sidder ved siden af i Folketingssalen og jeg sidste år, da Folketinget gik på sommerferie i begyndelsen af juni, sad og talte om, at det ikke ville blive det samme Folketing, der mødtes efter første tirsdag i oktober, hvor Tinget åbner. Det er over et år siden! Der kom ikke valg.

Den lange ventetid og usikkerheden om, hvornår valget så kom, har betydet, at meget er gået i tomgang, ikke alene i ministerierne, men også blandt tingets medlemmer og medarbejdere og jo altså også på mange måder i samfundet som helhed, fordi man gik og ventede...Og når usikkerheden i tilgift breder sig på de finansielle markeder ude i verden, så bliver den afventende holdning simpelthen ødelæggende.

Så det er en glæde, at valget kom. Nu gælder det om, at vi tænker os om, når vi skal sætte vores kryds. Der er forfærdende mange tvivlere. Kampen om dem vil blive hård. Og for Venstre er der ingen tvivl om, at det bliver op ad bakke. Det stiller store krav til Venstres folkevalgte. Men situationen kræver også, at befolkningen nøje vurderer de opstillede kandidaters kvalifikationer. Det er nødvendigt med en solid ballast for at tackle situationen efter valget, hvad enten regeringen fortsætter eller ikke.

Vi står både internationalt og herhjemme overfor nogle vældige udfordringer, som meget let kan betyde, at vi skal til at nyvurdere, hvordan vi ønsker vores samfund skal se ud i de kommende mange år, og hvordan vi ønsker at præge det internationale samarbejde, bl.a. i Europa fremover.

Danmark skal overtage formandskabet i EU til den kommende 1. januar. Det til trods, har vi næsten ikke talt om Europa i Venstre. Det er på høje tid, vi tager den debat og forsøger at bidrage til, at den europæiske tanke og den europæiske stabilitet igen kommer på dagsordenen. Andre lande i verden står på spring til at overtage den europæiske føring, hvis vi ikke selv tager os sammen.

Det andet, der er bydende nødvendigt, er, at vi får taget fat på er en målsætning, der rækker frem i tiden for, hvordan vi ønsker vores velfærd skal udvikle sig/ sikres. Vi troede måske en tid, at tingene bare gik fremad. Men i alle tilfælde det sidste år burde både nationalt og internationalt være en øjenåbner for os om, at det kan være, vi kommer til at lægge linjen meget om, hvis ikke vi skal fratage de nye generationer – og såmænd også os andre – helt håbet og forhåbningerne til fremtiden.

Det, der sker i Nordafrika, optøjerne i England, og såmænd også en række hændelser herhjemme viser, hvad der sker, når en ny generation taber tålmodigheden, fordi der ikke synes, der håb for dem. De optøjer, der var i London, var **ikke** båret af indvandrere – nej, det var et klasseopgør. Det var et opgør startet af de, der følte, de var blevet samfundets bæreme, som ingen regnede med, og som vanskeligere tider rammer hårdest og først.

Det bør forurolige os meget mere, end det tilsyneladende gør, at over halvdelen af danskerne ikke er i arbejde. Det bør forurolige os meget mere end det gør, at en uhyggelig stor gruppe af vore unge ikke kan læse eller regne, eller klare sig i sociale sammenhænge, når de går ud af skolen. Mange af dem får aldrig en uddannelse. Og af de, der kommer ind på erhvervsskolerne, falder en alt, alt for stor gruppe fra igen efter kort tid. Og de kommer ikke tilbage. Dermed skabes der nogle kløfter i samfundet, som kan blive fatale.

Hertil kommer, at vores vækst naturligvis anstændigvis må tilpasses de globale ressourcer.

Forleden måtte finansministeren fremlægge en finanslov med et underskud på 85 mia kroner. Og det efter år, hvor vi bare troede, vi kunne det hele. Tallet 85 mia viser os, at vi ikke kan finansiere alle de krav, vi stiller- som vi er vænnet til at stille, og som vi nu mener, er vores ret. Men som de kommende generationer, der er i arbejde, ikke kan eller vil finansiere.

Derfor er det heller ikke tid til kortsigtet gavegivning, som kun øger problemerne. Der er heller ikke brug for hovsaloggivning, hvis langtidsvirkninger ikke blev gennemtænkt.

Der er derimod brug for, at alle Folketingets partier her i valgkampen får præsenteret befolkningen for noget substans, der kan vise de, der skal sætte krydset, bl.a. de unge, der skal stemme første gang, og de, der først skal stemme næste gang, at politikerne magter og evner at opstille nogle politiske visioner for, hvordan de ønsker, det fremtidige samfund skal udvikle sig. Vi kan ikke klare os med at hoppe fra tue til tue. Der må langsigtede visioner til, men evnen til at forfølge målene må også være til stede. Det er et kæmpe ansvar, vore folkevalgte står overfor i de kommende år, både i Folketing og i kommunerne, hvis tilliden til dem skal bibeholdes.

Det er den anden korsvej, vi står overfor: Hvis de folkevalgte ikke viser, de magter eller ikke tør tage opgaven på sig, og hvis de ikke har vilje til at lytte til befolkningen –også dem udenfor Valby Bakke – så vil det krav, der er begyndt at røre faretruende på sig i den senere tid, blive endnu stærkere: Lad os få professionelle til at styre i stedet.

Britta Schall Holberg
MF indtil 15. sept. 2011